

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.892 van 31 januari 2001
in de zaak A. 68.769/XIV-339.**

In zake : 1. XXX
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd
door de Minister van Binnenlandse Zaken,
2. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX beiden van Turkse nationaliteit, op 3 mei 1996 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de bevestigende beslissingen van 4 maart 1996 genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de beslissing vermeld in de brief van 5 maart 1996 van de Eerste Voorzitter van de Vaste Be-roepscommissie voor vluchtelingen waarbij deze aan hun advocaat laat weten dat hun verzoek niet op de algemene rol kan worden ingeschreven;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 28 juli 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LAMRABET die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat C. DECOR-DIER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct-adviseur C. VRIJENS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De echtgenoten XXX (14/5/73) en XXX (20/3/73), van Turkse nationaliteit, komen op 11 oktober 1994 het Rijk binnen en vragen twee dagen later om erkenning van hun hoedanigheid van vluchteling.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken weigert op 13 oktober 1994 het verblijf

in het Rijk en verklaart de asielaanvragen in toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk.

1.3. Tegen deze beslissing tekenen verzoekers op 18 oktober 1994 dringend beroep aan bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Met een aangetekende brief dd. 29 februari 1996 vraagt de raadsman van verzoekers de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen uitspraak te doen over het dringend beroep van 18 oktober 1994, nu de Commissaris-generaal de hem toebedeelde termijn van dertig werkdagen niet heeft nageleefd. Hij wijst erop dat artikel 57/11, § 2 van de wet van 15 december 1980, luidens welke bepaling enkel de Minister van Binnenlandse Zaken de zaak in dergelijk geval kan aanhangig maken bij de Vaste Beroepscommissie, een schending van het door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gewaarborgd gelijkheidsbeginsel uitmaakt.

Een afschrift van deze brief wordt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegezonden.

1.5. Op 4 maart 1996 bevestigt de Commissaris-generaal de beslissingen van weigering van verblijf (eerste bestreden beslissingen).

De beslissing die ten aanzien van de man wordt genomen steunt op volgende redengeving :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 2 december 1994 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan

door een tolk, die de Koerdische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Melis.

Betrokkene is een Koerd van Turkse nationaliteit, afkomstig van een dorp bij Idil.

Volgens zijn verklaringen zou hij sinds 1989 sympatisant zijn van de Koerdische Arbeiderspartij PKK. Zijn broer E. A., zou vanaf dat jaar deel uitmaken van de guerilla. Verdacht en verklikt van banden met de PKK zou hij 6 à 7 keer zijn aangehouden. De laatste keer zou dat naar aanleiding van het Koerdische feest Newroz in 1992 gebeurd zijn. Hij zou tijdens de betoging zijn aangehouden en zijn opgesloten op de militaire post te Idil. Hij zou ondermeer zijn ondervraagd in verband met een beschieting die in de buurt zou hebben plaatsgevonden. Men zou hem gevraagd hebben de schuilplaats van de PKK en de verblijfplaats van zijn broer aan te tonen. Bovendien zou hem zijn voorgesteld om mee te werken als collaborateur voor de Turkse staat. Kort voor zijn vertrek zou zijn neef C. A. zijn vermoord. Uit schrik om het zelfde lot te ondergaan, vluchtte hij met zijn gezin naar Duitsland waar hij op 4 mei 1992 een aanvraag indiende tot erkenning als vluchteling. Na een aantal maanden verblijf (augustus 1992) in Duitsland zou betrokkene op de hoogte zijn gesteld dat hij door de Turkse Rechtbank van Staatsveiligheid bij verstek zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf. Hij zou zijn verklikt van steun aan de verboden PKK. Betrokkene zou aan de Duitse asielinstanties een document hebben voorgelegd afkomstig van de politie van Idil, die deze veroordeling zou bewijzen. Op 28 juli 1992 besliste het Duitse Bundesamt dat voor betrokkene geen voorwaarden en elementen aanwezig waren om hem als vluchteling te erkennen. Het beroep tegen deze beslissing bij de Administratieve Rechtbank van Ansbach bevestigde de vorige beslissing op basis van de ongeloofwaardigheid van de beweerde feiten. Het document betreffende de veroordeling werd door deze rechtbank als vals bestempeld. Betrokkene ging tegen deze beslissing weerom in beroep bij het Verwaltungsgerichtshof van Beieren op 24 maart 1993. Ook dit Hof besliste negatief.

Op 22 april 1993 dient betrokkene bij het Bundesamt een tweede asielaanvraag in op basis van enkele nieuwe elementen. Met beslissing van 9 november 1993 weigerde het Bundesamt de asielaanvraag verder te onderzoeken. Op 11 januari 1994 diende de raadsman van betrokkene een verzoek in tot uitstel van de uitwijzing op basis van een aantal nieuwe gronden. Deze nieuwe gronden waren onder meer : de mediabelangstelling die betrokkene kreeg naar aanleiding van zijn protest tegen de uitwijzing die ernstige gevolgen zou hebben bij terugkeer, een bevestiging van zijn broer Aksoy

Acar dat kandidaat nog steeds werd gezocht, een brief van het dorps hoofd van zijn dorp met de vermelding dat hij nog steeds werd gezocht en zijn dienstweigering (pas op 20-jarige leeftijd, nl. in 1993, werd betrokkene dienstweigeraar). Deze nieuwe feiten werden door de bevoegde rechtbank (het Verwaltungsgericht Ansbach) niet in aanmerking genomen. De dienstweigering werd beschouwd als een spontane reactie en niet weldoordacht daar hij deze niet van begin af aan had meegedeeld bij zijn asielaanvraag. De brief van de Muhtar tenslotte zou volgens de instanties een vals stuk betreffen. De uitvoering van het uitwijzingsbevel werd dan ook niet uitgesteld. De Duitse instantie stelt vast dat de wijze waarop betrokkene zaak in de publiciteit terecht kwam geen aanleiding kan geven tot een vervolgingsvrees in hoofde van betrokkene bij een eventuele terugkeer naar Turkije.

Vóór zijn vertrek van Duitsland naar België, in oktober 1994, zou betrokkene vader hem hebben opgebeld met de mededeling dat de autoriteiten hem zouden hebben gevraagd om dorpswachter te worden. Het leger zou eveneens naar betrokkene adres hebben geïnformeerd. Uiteindelijk is hij op 11 oktober 1994 in België aangekomen en heeft hij op 12 oktober 1994 asiel aangevraagd.

Aangezien betrokkene meer dan 3 maand in Duitsland verbleven heeft gedurende dewelke de diverse stadia en instanties van de Duitse asielprocedure werden doorlopen die voor hem geen gunstig gevolg hadden kunnen de vluchtmotieven die werden aangebracht tijdens deze procedure niet in aanmerking worden genomen voor de asielaanvraag in België. Enkel nieuwe feiten dienen te worden onderzocht. Het enige nieuwe element dat betrokkene aanvoert is een telefoon van zijn vader waarbij betrokkene zou worden gevraagd dorpswachter te worden. Dit feit komt totaal ongeloofwaardig over. Namelijk in het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken noch in de vragenlijst, noch in de verschillende verklaringen van echtgenote A. E., werd dit nieuwe feit aangehaald.

Bovendien is het voorstel tot dorpswacht totaal ongerijmd in betrokkene feitenrelaas. Het is namelijk totaal ongeloofwaardig dat hij gezien de veroordeling bij verstek tot gevangenisstraf van 10 jaar en 8 maanden hij, alhoewel hij afwezig was, zou gevraagd worden om dorpswachter te worden. Daarenboven is dit geen nieuw element daar volgens de verklaringen van betrokkene de Turkse autoriteiten reeds toen hij werd aangehouden en ondervraagd hem een dergelijk voorstel aanboden (collaboreren + goede betaling).

Verder dienen nog tegenstrijdigheden vermeld. Zo staat in de vragenlijst dat betrokkene in de bergen een PKK opleiding zou hebben genoten. Dit wordt

noch op het interview voor de Dienst Vreemdelingen-zaken noch in dit voor het Commissariaat-generaal herhaald. In dit laatste interview heeft hij het enkel over de volgende activiteiten : eten geven en kleren en pamfletten verspreiden. Bijgevolg heeft betrokkene bedrieglijke verklaringen afgelegd.

Ook is het op zijn minst bedenkelijk dat betrokkene niet in staat is het vonnis van de Turkse Rechtbank van Staatsveiligheid voor te leggen. Volgens de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan een vonnis immers eventueel via machtiging van een advocaat, op de griffie van de Rechtbank verkregen worden. Ook om deze reden is betrokkene relaas dus bedrieglijk.

Tot slot werd betrokkene op de hoogte gesteld van het nieuwe feit (dat men hem zou hebben gevraagd dorpswachter te worden), toen hij zich fysisch in Duitsland bevond. Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom betrokkene op basis van dit nieuwe feit geen nieuwe asielaanvraag in Duitsland heeft ingeleid.

Om al(le) bovenstaande redenen dient de weigeringsbeslissing op de Dienst Vreemdelingenzaken te worden weerhouden, zij het deels op basis van nieuwe motieven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 oktober 1994.

Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven, en dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

"De Commissaris-generaal meent dat betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van het laatste land van verblijf, zijnde Duitsland."

(...).".

De beslissing die door de Commissaris-generaal ten aanzien van de vrouw wordt genomen, is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 2 december 1994 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Koerdische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Melis.

Betrokkene baseert haar asielaanvraag op de verklaringen van haar echtgenoot. Hij kreeg een bevestigende beslissing.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven, en dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 oktober 1994.

De Commissaris-generaal meent dat betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van het laatste land van verblijf, zijnde Duitsland.

(...).".

1.6. Met een aangetekende brief van 5 maart 1996 deelt de Eerste Voorzitter van de Vaste Beroepscommissie de raadsman van verzoekers mee dat zijn vraag van 29 februari 1996 niet kan ingeschreven worden op de algemene rol, daar alleen de Minister en niet de kandidaat-vluchteling de zaak kan aanhangig maken bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen indien de Commissaris-generaal geen beslissing heeft

genomen binnen de termijn van dertig werkdagen na de indiening van het dringend beroep (tweede bestreden beslissing).

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft (brief dd. 5 maart 1996 van de Eerste Voorzitter van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen)

2.1. Overwegende dat artikel 57/11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 6 mei 1993, bepaalt :

"Indien er binnen de termijn bepaald in artikel 63/3, eerste lid, geen beslissing na indiening van het dringend beroep genomen werd door de Commissaris-generaal, kan de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, de zaak aanhangig maken bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, die de aangevochten beslissing bedoeld in artikel 52 bevestigt of beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is en dat betrokkene voorlopig toegelaten wordt tot binnenkomst, verblijf of vestiging in het Rijk in de hoedanigheid van vluchteling in afwachting van een beslissing in de zin van artikel 57/6, eerste lid, 1/.

Indien de Vaste Beroepscommissie beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is, verwijst zij het dossier naar de Commissaris-generaal.

In geval van bevestiging van de aangevochten beslissing geeft de Vaste Beroepscommissie tevens uitdrukkelijk advies over de eventuele terugleiding van betrokkene naar de grens van het land dat hij is ontvlucht en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

dat luidens deze bepaling, enkel de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering onder zijn bevoegdheid heeft de zaak aanhangig kan maken bij de Vaste Be-

roepscommissie voor vluchtelingen indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staattolzen over het dringend beroep geen uitspraak heeft gedaan binnen de termijn bepaald in artikel 63/3, eerste lid, van de wet, dit is binnen dertig werkdagen na de indiening van het dringend beroep; dat de Eerste Voorzitter van de Vaste Beroepscommissie weigerde het verzoek van 29 februari 1996 op de algemene rol in te schrijven omdat op grond van artikel 57/11, § 2, bij stilzitten van de Commissaris-generaal alleen de Minister en niet de kandidaat-vluchteling de Vaste Beroepscommissie kan adiëren;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen laten gelden dat deze beslissing genomen is met schending van het beginsel van het tegensprekelijk karakter van de debatten doordat de zaak voor de Vaste Beroepscommissie niet aan een tegensprekelijk debat werd onderworpen (eerste middel), van artikel 57/12, derde lid, van de vreemdelingenwet doordat de zaak niet aan een kamer bestaande uit één lid werd toebedeeld (tweede middel) en van de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel doordat wordt gesteld dat alleen de Minister en niet de kandidaat-vluchteling krachtens artikel 57/11, paragraaf 2, van de vreemdelingenwet de Vaste Beroepscommissie kan vatten, terwijl in het verzoekschrift was aangevoerd dat deze wetsbepaling het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel schendt (derde middel);

2.3. Overwegende dat, wat het laatste middel betreft, opgemerkt moet worden dat het Arbitragehof in zijn arrest nr. 65/96 van 13 november 1996 heeft gesteld dat artikel 57/11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10 en 11 van de Grond-

wet schendt doordat het bepaalt dat de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kan adiëren indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een dringend beroep geen uitspraak heeft gedaan binnen de termijn bepaald in artikel 63/3, eerste lid, van de genoemde wet, maar aan de asielzoeker niet hetzelfde recht toekent (B.S. 25 januari 1997); dat uitspraak doende over de gevolgen van dit arrest de XIde Kamer op 10 februari 1998 heeft gesteld dat de beslissing van het Arbitragehof enkel inhoudt dat de Minister de zaak niet meer bij de Vaste Beroepscommissie aanhangig kan maken ingeval door de Commissaris-generaal niet tijdig een beslissing over het dringend beroep is genomen; dat dit arrest niet meebrengt dat de wet wordt aangevuld door de asielzoeker deze mogelijkheid toe te kennen (R.v.St. nr. 71.707, 10 februari 1998, Turkovic);

2.4. Overwegende dat de verzoekende partijen er geen belang bij hebben de beslissing van 5 maart 1996 van de Eerste Voorzitter van de Vaste Beroepscommissie te doen vernietigen; dat de Vaste Beroepscommissie immers hoe dan ook geen gunstig gevolg kan geven aan hun verzoek van 29 februari 1996 om over het dringend beroep van 18 oktober 1994 uitspraak te doen; dat geen enkele bepaling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorziet dat de kandidaat-vluchteling de zaak bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aanhangig kan maken indien de Commissaris-generaal niet binnen de voorgeschreven termijn over het dringend beroep uitspraak doet; dat, gesteld dat -zoals de verzoekende partijen poneren en door het Arbitragehof

in zijn arrest nr. 65/96 van 13 november 1996 aangenomen- artikel 57/11, § 2, van de wet van 15 december 1980 de asielzoeker discrimineert, doordat deze zonder enige redelijke verantwoording verstoken blijft van een mogelijkheid, waarover de Minister wel beschikt, deze vaststelling niet inhoudt dat ook de kandidaat-vluchteling de zaak bij de Vaste Beroepscommissie moet kunnen aanhangig maken, doch enkel dat die mogelijkheid niet langer voor de Minister openstaat (cf. arrest nr. 71.707 inzake Turkovic); dat ook na een gebeurlijke vernietiging van de beslissing van 5 maart 1996, de Vaste Beroepscommissie gehouden zal zijn afwijzend te beschikken op het verzoekschrift van 29 februari 1996; dat de verzoekende partijen dan ook het wettelijk vereiste belang bij een vernietiging van de tweede bestreden beslissing missen; dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het tegen deze beslissing is gericht;

3. Over de gegrondheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissingen betreft (de bevestigende beslissingen van 4 maart 1996 van de Commissaris-generaal).

3.1.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partijen laten gelden dat de eerste bestreden beslissingen uitgaan van een onbevoegde overheid, doordat de Commissaris-generaal op 4 maart 1996 uitspraak over hun dringend beroep van 18 oktober 1994 heeft gedaan, terwijl ze op 29 februari 1996 - d.w.z. na het verstrijken van de termijn van dertig werkdagen sedert het indienen van het dringend beroep- de zaak bij de Vaste Beroepscommissie aanhangig hebben gemaakt en de Commissaris-generaal hiervan onmiddellijk op de hoogte werd gebracht;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat er geen wetsbepaling voorhanden is die verzoekers toelaat de zaak bij de Vaste Beroepscommissie aan te brengen.

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat volgens artikel 57/11 van de vreemdelingenwet alleen de Minister en niet de asielzoeker zelf de zaak bij de Vaste Beroepscommissie aanhangig kan maken;

3.1.4. Overwegende dat geen enkele bepaling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de kandidaat-vluchteling de zaak bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aanhangig kan maken indien de Commissaris-generaal niet binnen de door de wet voorgeschreven termijn over het dringend beroep uitspraak doet; dat het feit dat de verzoekende partijen zich op 29 februari 1996 tot de Vaste Beroepscommissie hebben gericht, de Commissaris-generaal niet de bevoegdheid ontnam om over hun dringend beroep te statueren; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het tweede middel aanvoeren dat de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal genomen zijn met schending van de motiveringsplicht, zoals onder meer bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en in de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, doordat, eerste onderdeel, de vluchtmotieven die reeds door de Duitse overheid naar aanleiding van de aldaar gevoerde asielprocedure werden beoordeeld, niet in aanmerking worden genomen voor de asielaanvraag in België en enkel nieuwe feiten worden onderzocht, ter-

wijl zulks uit geen enkele wetsbepaling kan worden afgeleid en deze redenering neerkomt op een voortijdige toepassing van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, doordat, tweede onderdeel, wordt gesteld dat het "enige nieuw feit", namelijk een telefoon van de vader van verzoeker waarbij hij zou gevraagd zijn om dorpswachter te worden, totaal ongeloofwaardig overkomt omdat dit nieuwe feit noch in het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in de vragenlijst, noch in de verschillende verklaringen van verzoeker, werd vermeld, terwijl het niet is omdat men één van de talrijke aangevoerde feiten niet voorheen heeft vermeld, dat dit totaal ongeloofwaardig is, dat dit immers slechts één van de vele tientallen pertinente feiten is en het niet-vermelden van één ervan voor verzoeker volstrekt bijkomstig is, doordat, derde onderdeel, men enerzijds stelt dat de vluchtmotieven, die reeds aangehaald zijn voor de Duitse overheden, niet pertinent zijn, en anderzijds verklaart dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is onder meer omwille van tegenstrijdigheden in de vluchtmotieven reeds aangevoerd voor de Duitse overheden, terwijl indien vluchtmotieven niet pertinent zijn, deze niet kunnen gebruikt worden om daaruit tegenstrijdigheden af te leiden en de aanvraag als bedrieglijk te bestempelen, doordat, vierde onderdeel, wordt overwogen dat verzoeker op de hoogte werd gesteld van het feit dat hem zou gevraagd geweest zijn dorpswachter te worden toen hij zich nog in Duitsland bevond en de Commissaris-generaal verzoeker verwijt op grond van dit nieuwe feit geen nieuwe asielaanvraag in Duitsland te hebben ingediend, terwijl zolang de Schengenuitvoeringsovereenkomst niet in het Belgische recht werd geïncorporeerd, verzoeker zijn asielaanvraag kon indienen in het land van zijn keuze, doordat, vijfde onderdeel, de bevestigende beslissing steunt op het feit dat verzoeker niet het in Turkije uitgesproken

vonnis meedeelde, terwijl er een officieel stuk werd voorgelegd, die de veroordeling bevestigt, nl. een stuk uitgaande van NINAT YILMAZ, hoofd van de veiligheidsdienst van het district IDIL en gericht aan de gendarmerie-commandant van dit district, en terwijl het onmogelijk is het gezegd vonnis mee te delen, dat de geheime informatie waarover de Commissaris-generaal verklaart te beschikken en waaruit zou blijken dat een advocaat op verzoek van een cliënt een afschrift van een vonnis kan bekomen, ten stelligste wordt betwist voor wat een vonnis van de rechtbank van staatsveiligheid betreft, dat een Koerd wegens steun aan de PKK veroordeelt, doordat, zesde onderdeel, niet wordt ingegaan op de Nachfluchtgründe vermeld in het dringend beroep, o.m. het telefonisch onderhoud van verzoeker met zijn vader, tijdens hetwelk deze heeft meegedeeld dat de gendarmerie ermee dreigde hem in de gevangenis te zetten indien hij niet meedeelde waar verzoeker zich bevond, de ontruiming van het dorp en de vernieling ervan, en de ruchtbaarheid die aan de asielaanvraag in de Duitse pers is gegeven, ook na de laatste beslissing door de Duitse instanties, doordat, zevende onderdeel, wordt gesteld dat verzoekster haar asielaanvraag op de verklaringen van haar echtgenoot baseert, terwijl uit het dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk eigen vluchtmotieven inroept, namelijk dat zij door de Turkse militairen zwaar werd mishandeld (o.m. verslag Dr. W. WIRTGEN en geschreven getuigenis van E. A.);

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat slechts één nieuw feit werd aangehaald, feit dat totaal ongeloofwaardig wordt geacht, wat op omstandige wijze wordt verantwoord, dat de asielaanvraag van verzoekster wel degelijk was gesteund op de door haar echtgenoot ingeroepen motieven, zij het dat verzoekster gewag maakte van mishandelin-

gen waarvan zij het slachtoffer werd ingevolge de beweerde acties van haar echtgenoot;

3.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat geen enkele wetsbepaling haar verbiedt in dit stadium van de procedure enkel rekening te houden met nieuwe elementen, dat nergens gewag wordt gemaakt van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (eerste onderdeel), dat het telefoontje van de vader geloofwaardiger had kunnen overkomen wanneer dit ook vermeld was tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en in de vragenlijst was opgenomen (tweede onderdeel), dat werd gesteld dat de vluchtmotieven, die in Duitsland werden aangevoerd, niet in aanmerking kunnen worden genomen en dat enkel nieuwe feiten moeten onderzocht worden, dat dit betekent dat de Commissaris-generaal -zonder evenwel een uitspraak te doen over de in Duitsland reeds beoordeelde feiten- in het kader van een globaal en doeltreffend onderzoek van de asielaanvraag mag nagaan of het in België opgeworpen nieuw feit in het geheel van het verhaal kan ingepast worden (derde onderdeel), dat de Commissaris-generaal niet meer als zijn verwondering laat blijken over het feit dat verzoekers niet opnieuw in Duitsland asiel hebben gevraagd, dat dit veeleer een vaststelling is, dan een overweging die moet leiden tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond zijn van de asielaanvraag (vierde onderdeel), dat bepaalde kandidaat-vluchtelingen voor de behandeling van hun asielaanvraag een vonnis van de Turkse rechtbank van staatsveiligheid hebben kunnen voorleggen, dat de procedure voor deze rechtbank openbaar is en het vonnis zowel aan de betrokkenen als aan hun advocaat wordt verstuurd (vijfde onderdeel), dat de Commissaris-generaal in zijn bevestigende beslissing niet gehouden is op alle elementen uit het dringend beroep te antwoorden (zesde onderdeel);

3.3.1. Overwegende dat in het derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van GENEVE van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de verzoekende partijen laten gelden dat de Commissaris-generaal het dringend beroep tegen een beslissing van weigering tot verblijf verwerpt en deze beslissing bevestigt, daar ze meer dan drie maanden in een derde land, namelijk Duitsland, hebben verbleven en dit land hebben verlaten zonder vrees in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van GENEVE, vooraleer in België een asielaanvraag in te dienen, terwijl een asielaanvraag niet afgewezen kan worden omwille van het feit dat een vreemdeling, na zijn land van oorsprong te hebben verlaten, langere tijd in een derde land heeft verbleven vooraleer in België een aanvraag in te dienen, dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet, weliswaar toelaat een asielaanvraag op die grond niet-ontvankelijk te verklaren, doch dat deze bepaling van intern recht wegens strijdigheid met artikel 1,A(2) van het Verdrag, welke bepaling rechtstreekse werking heeft, niet kan toegepast worden;

3.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat het Verdrag van GENEVE niet de procedure bepaalt volgens dewelke de verdragsluitende Staten een asielzoeker al dan niet de hoedanigheid van vluchteling dienen toe te kennen, dat elke Staat derhalve vrij is om de procedure en bijgevolg tevens de ontvankelijkheid van deze procedure te regelen;

3.3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat de ondertekenende lidstaten van de vluchtelingenconventie zelf hun procedure voor de behandeling van de asielaanvragen mogen uitwerken, dat de Commissaris-generaal aan de Minister geadviseerd heeft verzoekers niet terug te sturen naar Turkije

maar naar het derde land, nl. Duitsland, dat bovendien ondertekenaar is van de Conventie van GENEVE.

3.4.1. Overwegende dat artikel 52, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt :

"Artikel 52 - § 1. De Minister of diens gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die het rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en die aan de grens vraagt om als dusdanig erkend te worden, de toegang tot 's lands grondgebied wordt geweigerd en dat die vreemdeling dientengevolge door de met de grenscontrole belaste overheden zal worden teruggedreven :

(...)

2/ wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel inzonderheid

a) omdat ze bedrieglijk is,

b) of omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, mocht met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen;

(...)

4/ wanneer de vreemdeling, na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven heeft en dit verlaten heeft, zonder vrees in de zin van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

(...)

7/ wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het voormelde Internationaal Verdrag";

3.4.2. Overwegende dat de beide bestreden bevestigende beslissingen -zowel deze die ten aanzien van de man als deze ten aanzien van de vrouw genomen- op een dubbele grond steunen, enerzijds, op het be-

driegelijk en kennelijk ongegrond karakter van de aanvraag, wat een toepassing van artikel 52, § 1, 2/ en 7/, van de wet van 15 december 1980 betekent, anderzijds, op de vaststelling dat verzoekers sinds hun vlucht langer dan drie maanden in een ander land hebben verbleven en dit land zonder vrees hebben verlaten, wat een toepassing van artikel 52, § 1, 4/ inhoudt; dat deze twee motieven, ieder afzonderlijk, voldoende de bestreden beslissingen schragen; dat indien één ervan ondeugdelijk blijkt te zijn, de beslissingen tot verwerping van de dringende beroepen nog voldoende steun in het ander motief vinden; dat waar het tweede middel het eerste motief bekritiseert, het derde middel tegen het tweede motief gericht is; dat het voorliggende beroep slechts tot vernietiging kan leiden indien beide motieven het wettigheidstoezicht niet doorstaan met andere woorden indien zowel het tweede als het derde middel gegrond worden bevonden;

3.4.3. Overwegende dat het aangewezen is eerst de gegrondheid van het derde middel te onderzoeken; dat hierin de verzoekende partijen onder meer poneren met verwijzing naar de rechtspraak van de Franse Raad van State dat artikel 52, § 1, 4/ van de wet van 15 december 1980 strijdig is met artikel 1, A(2) van het Verdrag van GENEVE van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en derhalve buiten toepassing moet worden gelaten; dat de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat artikel 52, § 1, 4/ niet de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling betreft, doch de toelating tot het grondgebied als asielzoeker, een aangelegenheid die niet door de Conventie van GENEVE wordt geregeld; dat deze wetsbepaling toelaat kandidaat-vluchtelingen de toegang tot het grondgebied te ontzeggen zonder de grond van de zaak te onderzoeken; dat de ter staving van het middel aangevoerde arresten van de Franse Raad van State tijdens de par-

lementaire voorbereiding van de wet van 14 juli 1987 werden ingeroepen ter verantwoording van een amendement, dat ertoe strekte artikel 52, § 1, 4/ te doen schrappen; dat dit amendement werd verworpen nadat de Minister van Justitie erop had gewezen dat erin twee verschillende zaken werden verward : de toelating van de kandidaat-vluchteling op het grondgebied en de verlening van de hoedanigheid van vluchteling (Parl. St., Senaat 1986-87, 515/2 p. 68); dat artikel 52, § 1, 4/ van de wet van 15 december 1980, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, niet in tegenspraak is met het internationaal recht; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4.4. Overwegende dat het motief ontleend aan artikel 52, § 1, 4/, van de vreemdelingenwet -verblijf van meer dan drie maanden in een ander veilig land- volstaat om de bestreden beslissingen te verantwoorden; dat het tweede middel, waarin het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvragen wordt betwist, op zichzelf niet tot vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden; dat het dan ook niet nodig is dit middel nader te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op éénendertig januari tweeduizendeen,
door :

de HH. A. BEIRLAEN,
M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.